

An abstract painting featuring thick, expressive brushstrokes in shades of green, grey, and black. The composition is dominated by vertical, wavy lines that create a sense of movement and depth. A bright green vertical band is visible on the far left edge. The background is a light, warm tone, possibly yellow or cream, which is partially obscured by the darker, more vibrant colors of the foreground.

Indrė
Valantinaitė

**Vučje
godine**

Indrė
Valantinaitė

Vučje
godine

Zagreb, 2019.

Indrė
Valantinaitė

**Vučje
godine**

S litavskoga preveli
Đino Đivanović i
Julija Gulbinović

Hotelska soba

On mnogo putuje.

I svaki put mu se čini
da iznajmljena soba
uporno nudi
svih sedam staza.

Makar, u njoj su tek
minibar i Biblija.

Dva načina kako da se dohvati
sutradan.

Bulevar slobode

U starom dijelu grada, u zgradi
u kojoj je između ratova živjela
moja baka i rodio se otac,

pod tavanom gdje su gladovali,
otvoren je pomodni restoran

na čijem sam otvaranju,
s raskošnom hranom u ustima
i čudnim osjećajem krivnje u trbuhu.

Samo me strop dijeli od prostora
u kojem je ostavila svoje pisamce.

Rukom punom prstenja podižem čašu k usnama
i slavim život
za nas oboje.

Uvid

Ima dana kada uzeti gutljaj —
tako je težak, uzaludan posao.

Dana kada nemam snage opijati se harmonijom mirisa
cvijeća što se prema meni naginje.

Sve postoji stoga da bi se dogodili trenuci,
poput onoga u kojem proleti pčela i upozori te:
jedan, dva, tri — otvaraj oči!

I ti ugledaš napetu,
sjajnu žicu postojanja,

te jedva svjetlucave, prozirne niti
što se protežu negdje u visine
iz svakog gibajućeg bića.

Potom će opet stići dugi,
još duži dani...

(Neki su pokloni naprosto preveliki
da ih se elegantno zapakira.)

Angkor Wat

Hramska plesačica
s metkom
u svom kamenom trbuhu

I dalje vrti se i vrti,
savija bokove i zapešća,
ponavljajući vječne

Pokrete obožavanja
upućene nemilosrdnim bogovima
na popucalim freskama

A njihove preprodane glave
udobno su smještene
u interijerima imućnih ovoga svijeta.

Gladnog časa, vučje godine

I

Gladnog časa,
odlomio si komadić krune
i nahranio me

ponekad bi mi među zubima
zaostajale mrvice dragulja
sjekući me

I više nije trebalo vina

vučjeg časa
hladnog tjedna
tjedna krhotina
vražje godine

II

Usred neprohodne šume

Isklesao si za mene kameno prijestolje
i podvrnuo ga krznom tišine,
naokolo si prosuo krhotine
da me šumske zvijeri ne bi rastrgale

Na koncu su ispražnjeni player
i pročitane knjige
skliznuli s utrnutih koljena

A dvorana mojih usta zaliječila se
iščekujući oštre ostatke krune

Lena

Lena, kuharica u kafiću odmarališta
puši naslonjena na štok ulaznih vrata.

Kroz zavjesu kiše, u more zabada pogled oštar kao nož
Što reže ribu još neulovljenu.

Džepovi potpuno prokisle pregače na točkice prazni su —
Upravo je zauvijek vratila ključ.

Oštrozuba riba krasi ulaz u kafić —
Specijalitet kuće ovdje je “Uha”¹

Iz kuhinje stiže zvuk odsjecanja štučjih glava:
Cap, cap cap...

Vlasnikova ljubavnica briše ruke o traperice —
mlada cinkarošica kose boje sunca.

U Leninoj torbici s raspalim ciferšlusom
hlade se tri maznuta kotleta —
večera za nju i kćerke.

Zadnji autobus u pravcu kuće kreće za dva sata.

¹ Tradicionalna ruska riblja juha (nap. prev.).

Ljuštura

Otkad sam se iselila iz tebe
gmižem kao puž,
na čijem ljepljivom tijelu još uvijek su zaglavljene
oštri komadi polomljene ljušture

Bezosjećajan trag vuče se iza mene.

Milijuni hotela u svijetu — od leda, slonovače, kamene soli —
ispirani morima nepoznatih jezika, lica, običaja —
sakrili bi me, otvorili bi svoja vrata

Vratila bih se tamo gdje sam prije dvadeset godina gnječila
mrtvu meduzu —
proziran oblak boje vode.
U vrijeme kad na plaži još nisam morala nositi gornji dio
kupaćeg kostima.

Moji su prsti gužvali njeno bezoblično tijelo.
Plastelin.

To se zove “početi ispočetka”,
oblikovati sebe od prvih riječi,
od vršaka nožnih prstiju.

Mjesto gdje bijaše moje srce — oštar komad stakla,
Vremenom će zacijeliti, ispunit će ga latice mišićnog tkiva:

sa svakim otkucajem sve će manje bosti,
sve će rjeđe podsjećati na krivnju, porijeklo, materinji jezik.

Kupačica

Žena je ustala sa zelenkaste prostirke i ušla u more

(do gležnjeva
do koljena
do struka
do grudi
do ramena
do vrata)

sve dok se sitna figura nije rastopila
pod baldahinima valova ukrašenim čipkom vodene prašine.

Polako prevrćući stranice,
vjetar je čitao knjigu koju je ostavila na obali.

Kad se spustio sumrak, pohaban je primjerak poklonio
knjižnici dina,
zasipajući zrcima pijeska usta likova,

usta još uvijek živa, što hropću
od rečenica napisanih nepoznatim jezikom.

Bila je strankinja, bila joj je trideset i koja.
Nitko ju nije poznavao.
Ljetovala je sama.

Kijev (soljenka)

Tornjevi drvenih crkava probadaju maglu.

Prvi je rujna u predgrađu Kijeva.

Uz cestu kratko se zabijeli u pletenici mašna,
duplo veća od glave prvašice.

Ciganke prose s posuđenom djecom
pod zakrpljenim suknjama bliješte ružičaste čarape,

lak se na noktima prodavačica ljušti

Kolica za sladoled s izbljednulim bijelim medvjedima u reklamama,

cisternica kvasa, okrugla kao pijani nilski konj.

Ti ne prestaješ fotografirati.

Putujemo u vremenu.

Uz obalu rijeke, od gluhog rezbara kupujem drveno prase.

Kroz rupice u njegovoj njuški sipam sol

u svoj današnji ručak.

Samo od pomisli na tebe, sada tako dalekog —
podigne se divizija dlačica na vitkom zglobu.

Četverogodišnja kraljica

Imala sam četiri godine kad sam postala kraljica.
Kraljevala sam kućom i dvorištem,
dok je zbor vrana pjevao na antenama.

Na mom dlanu tek je par linija:
slave i života.
U kutu usana — tragovi čokolade.

Bojim se samo tame,
kad sumrak raširi svoje noge preda mnom,
pogledom uokvirim hijeroglif na tapetama i ne trepćem,
dok oni ne dođu.

Vladam i plaćem
na tamnocrvenom kauču
dugo i glasno,
ispred neupaljenog televizora,
bez razloga.

Rombovi na svučenim frotirnim čarapama,
Na majici zmaj
zapatljan — ne leti.
A kruna bliješti — za rubalj i četrdeset.

Biološki sat

Prenošen iz generacije u generaciju. Antikvitet.
Ali ne mogu ga odnijeti u zalagaonicu jer
preduboko je usađen u mene.

Moj biološki sat kuca
kao eksploziv u šaci terorista.

Jednog dana ću roditi.
Jednog dana bacit ću ribicu u akvarij s morskim psima.

Bit ću svom sinu prvi spavaći vagon zatamnjenih stakala.
Iskrcat ću ga na stanici svjetla, ali

sve je više i više novinskih vijesti
o poplavama i samoubojstvima,
olujama, prometnim nesrećama i drugim kaznama.

A moj biološki sat kuca
Kao eksploziv u šaci terorista.

Vjerojatno ću biti mršava starica

*Trgajući svoje poljupce i strahove
Ona se budi u noći
Da se divi svemu što ju je promijenilo.*
PAUL ELUARD

Tamo neke 2055. vjerojatno ću biti mršava starica
i neću zauzimati previše mjesta u autobusima i redovima.

Za pola će stoljeća moje tijelo
promatrati samo zrcalo u kupaonici i liječnici.

Dodirivat će me
samo oznojena spavaćica
razderana pod pazuhom.

Tada ću se, prije nego zaspim,
sjetiti jezika voljenog i okusa njegove sline
i svih ostalih muškaraca koji su nekoć žudjeli za mnom.

Kao i škripanja kreveta
u kojeg se liježe
udvoje.

Križić

Križić iznad kreveta mojih roditelja
Križić iznad kreveta roditelja mojih roditelja.

Križić među mojim malim brežuljcima
na dan Prve pričesti.

Napamet sam naučila zapovijedi,
ali ipak nisam mogla prestati zavidjeti
Lini D. na ljepšoj haljini.

Ispovjedila sam sve svoje grijehe,
recitirala sam molitve kao pjesmice,
i bila sigurna da griješiti više neću.

Bilo mi je jedanaest.

Betlehem

Ovce Betlehema su vječne
kao i sam bog.

Postojano ih prebrojavam.
Niti jedna nije razbijena.

Imam 4, 14, 24.
I svake godine zastanem
kraj ugodne kompozicije jaslca.

Nakon blagdana, čistačica savjesno
sakuplja keramičke figurice,
s poštovanjem slaže svete lutke u kutiju.

S njima i stajske životinjice, mahovinu,
zvijezdu izrezanu iz folije, lani kupljenu električnu fontanu...

Naš bog, svake godine iznova rođeno djetešce,
nikako ne stigne odrasti —

I opet je stigao trenutak da zauzme mjesto novorođenog
u kartonskim jaslicama.

Tako je krhak svemogući.

Ubacim kovanicu i upalim svijeću
za bivšeg zaručnika koji se rodio
istog dana kad i bog.
Cijeli život za Božić dobivao je
samo jedan poklon, namjesto oba.

On prvašić, na izblijedjeloj slici
još uvijek je u mom novčaniku.

Majka, koja nikada nije rađala.

Neka je slava teletu

I

Neka je slava teletu
od čije su kože napravljene
moje cipele.

Blagoslovljen neka je njegov krvnik,
kožar i postolar,

i male ruke one trgovkinje,
koja je štikle stavila u tamnozelenu kutiju,
u dućanu, u uskoj uličici, u starom dijelu grada.

Neka je slava teletu,
od čije su kože napravljene
moje cipele,

što su me dovele ravno tebi.

II

Prokleto neka je.

Indrė
Valantinaitė

**Vilko
metais**

Viešbučio kambarys

Jis daug keliauja.

Kiekvienąkart jam rodos,
kad išnuomotas kambarys
primygtinai siūlo
visus septynis kelius.

Nors jame tėra
mini baras ir Biblija.

Du būdai
įsitverti rytojaus.

Laisvės alėja

Senamiestyje, name,
kuriame tarpukariu gyveno
mano močiutė ir gimė tėvas,

po palėpe, kurioje jie badavo,
įrengtas madingas restoranas,

kurio atidaryme aš,
su įmantriausiu maistu burnoje
ir keistos kaltės jausmu pilve,

tik lubomis teatskirta nuo erdvės,
kurioje ji paliko raštelį,

žieduota ranka keliu taurę prie lūpų
ir švenčiu gyvenimą
už mus abi.

Regėjimas

Būna dienų, kai nuryti gurkšnį –
toks sunkus, bergžias darbas.

Dienų, kai svaigintis į tave linkstančio
žiedo kvapų derme nėra jėgų.

Visa tai tam, kad ištiktų akimirkos,
kai praskrendanti bitė perspėja:
viens, du, trys – atsimerk!

Ir pamatai įtemptą,
švytinčią būties stygą.

Tuos vos virpančius, perregimus siūlus,
besidriekiančius aukštyn nuo kiekvienos
krutančios gyvasties.

Paskui vėl būna ilgos
ilgos dienos...

(Juk esti dovanų, per didelių,
kad būtų dailiai įpakuotos.)

Angkor Wat

Šventyklos šokėja
su kulka
akmeniniame pilve

Vis sukasi ir sukasi
raitydama klubus ir riešus
kartoja amžinus

Nepermaldaujamų dievų
garbinimo judesius
ištrupėjusiose freskose

Kol jų perparduotos galvos
patogiai įsitaisiusios
šio pasaulio turtingųjų interjeruose

Alkio valandą, vilko metais

I

Alkio valandą
atlaužei man gabalėlį karūnos

kartais brangakmenio trupiniai
papuldavo
įpjaudavo

ir nebereikėjo nė vyno

vilko valandą
šalčio savaitę
šukių mėnesį
velnio metais

II

Vidur neįžengiamos girios

Iškaptavai man akmens sostą
tylos kailiais apkamšei
aplink šukių pabėrei
idant miško žvėrys radę nesudraskytų

Galiausiai išsikrovęs grotuvėlis
ir perskaitytos knygos
nuslydo nuo nutirpusių kelių

Burnos menė sugijo belaukiant
aštrių karūnos likučių

Lena

Kurorto kavinukės virėja Lena
rūkydama atsilošia į lauko durų staktą.

Per lietaus portjerą į jūrą sminga žvilgsnis it peilis,
išskrodamas dar nepagautas žuvis.

Kiaurai permerkto žiurstelio su žirniukais kišenės tuščios —
ji ką tik su visam atidavė raktą.

Kurorto kavinukės iškaboj aštriadantė žuvis —
čia firminis patiekalas “Ucha”.

Virtuvėje girdėti kapojamos lydekų galvos:
čak čak čak...

Savininko meilužė nusivalo rankas į džinsus —
jaunutė skundikė saulės spalvos plaukais.

Lenos rankinėje sugedusiu užtrauktuku
šąla trys nugvelbti kotletai —
vakarienė dukroms ir sau.

Paskutinis autobusas į namus po dviejų valandų.

Kiautas

Nuo tada, kai iš tavęs išsikrausčiau,
šliaužiu lyg sraigė,
prie kurios glitais kūno vis dar prilipę
aštrūs sulūžusio kiauto likučiai.

Bejausmė šliūžė driekiasi iš paskos.

Milijonai pasaulio viešbučių — iš ledo, dramblio kaulo,
akmens druskos —
skalaujamų nežinomų kalbų, veidų, papročių jūrų —
paslėptų mane, atvertų savo duris.

Grižčiau ten, kur prieš dvidešimt metų maigiau negyvą
medūzą —
vandens spalvos skaidrų debesį.
Paplūdimyje dar nedėvėjau viršutinės maudymuko dalies.

Mano pirštai smigo į beformį jos kūną.
Plastilinas.

Tai vadintųsi “viską pradėti iš naujo”,
sulipdyti save nuo pirmųjų žodžių,
nuo kojų pirštų nagų.

Ten, kur būta mano širdies — aštri stiklo šukė,
ilgainiui apaugs raumens audinio žiedlapiais:

sulig kiekvienu tvinktelėjimu vis mažiau gels,
vis rečiau primins kaltę, kilmę, gimtąją kalbą.

Mauduolė

Moteris pakilo nuo žalsvo patiesalo
ir įsibrido į jūrą

(iki kulkšnių
iki kelių
iki liemens
iki krūtų
iki pečių
iki kaklo),

kol smulki figūrėlė ištirpo
po bangų baldakimais su purslų nériniais.

Iš lėto versdamas lapus
vėjas skaitė jos paliktą knygą.

Sutemus apsitrynusį tomelį atidavė smėlynų bibliotekai,
užpildamas smiltimis veikėjų burnas,

vis dar gyvas ir springstančias
neatpažįstama kalba parašytais sakiniais.

Ji buvo svetimšalė, kokių trisdešimties metų.
Niekas jos nepažinojo.
Atostogavo viena.

Kijevas (druskinė)

Rūką perveria medinių cerkvių bokštai.

Rugsėjo pirmoji Kijevo priemiesčiuose.

Palei kelią suboluoja bantas,
Dvigubai didesnis nei pirmokės galva.

Su pasiskolintais vaikais prašanšios išmaldos
čigonės iš po sulopytų sijonų švysčioja rožinėm kojinitėm,

apsilupinėjusiu laku padengti pardavėjų nagai,

ledų vežimėlis su išblukusiomis baltomis meškomis
reklamoje,

apvalainas it girtas begemotas giros vagonėlis.

Tu nesiliauji fotografuoti.
Keliamume laike.

Paupy perku iš kurčio drožėjo medinį paršelį.
Pro skylutes šnipe pabyra druska

į mano šiandieninį maistą.

Vien pagalvojus apie tave, dabar tokį tolimą —
pastirusių gyvaplaukių armija ant liauno riešo.

Karalienė ketverių

Man buvo ketveri, kai tapau karaliene.
Aš po namus, po kiemus,
Varnų chorui giedant ant antenų.

Delne tik kelios linijos:
Šlovės ir gyvybės.
Lūpų kampe – šokolado dėmė.

Bijau tik tamsos,
Kai prietema išskečia kojas prieš mane,
Įrėminu tapeto hieroglifą žvilgsniu ir nemirksiu,
Kol nepareina jie.

Karaliauju ir verkiu
ant tamsiai raudono fotelio
ilgai ir garsiai,
prieš neįjungtą televizorių.
Be priežasties.

Nusmukusių frotinių kojinių rombai,
Aitvaras ant marškinėlių,
Įstrigęs – neskrenda.
O karūna blizga – už rublį keturiasdešimt.

Biologinis laikrodis

Paveldėtas iš kartos į kartą. Antikvarinis.
Tik užstatyt jo lombarde negaliu —
Per giliai many įmontuotas.

Mano biologinis laikrodis tiksi
kaip sprogmuo teroristo letenų.

Kada nors aš pagimdysiu.
Kada nors aš įmesiu žuvelę į ryklių akvariumą.

Būsiu sūnui pirmoji kupė užtamsintais langais,
išlaipinsiu jį šviesos stotelėje, bet

vis daugiau žinučių laikraščiuose
apie potvynius ir savižudybes,
audras, avarijas ir kitas bausmes.

O mano biologinis laikrodis tiksi
Kaip sprogmuo teroristo letenų.

Greičiausiai būsiu liesa senė

*Praplėšdama savo bučinius ir baimes
Ji atsibunda naktį,
Kad stebėtusi viskuo, kas ją pakeitė.*
PAUL ELUARD

Kokiais 2055 greičiausiai būsiu liesa senė
ir užimsiu mažai vietos autobusuose ir eileėse.

Už pusės amžiaus į mano kūną
Težiūrės vonios veidrodis ir daktarai.

Prie manęs lisis
tik prakaituoti naktiniai marškiniai
praplyšusia pažastim.

Tada prieš užmigdama prisiminsiu
mylimojo liežuvį ir jo seilių skonį.
Ir visus kitus vyrus,
kurie manęs kadaise geidė.

Ir dar — kaip girgžda lova
Į kurią sugulama
po du.

Kryželis

Kryželis virš mano tėvų lovos,
Kryželis virš mano tėvų tėvų lovos.

Kryželis tarp mano mažučių kauburėlių
Pirmosios Komunijos dieną.

Išmokau įsakymus atmintinai,
bet negalėjau liautis pavydėt
gražesnės suknelės Linai D.

Deklamavau maldas kaip eilėraščius,
išpažinau visas nuodėmes,
ir buvau tikra, kad naujų nebedarysiu.

Tada man buvo vienuolika.

Betliejus

Betliejaus avys amžinos
kaip ir pats Dievas.

Visad jas perskaičiuoju.
Nė viena nesudužusi.

Man 4, 14, 24.

Kasmet pastoviniuoju
prie jaukios prakartėlės kompozicijos.

Po švenčių valytoja skrupulingai
surenka keramines statulėles.
Pagarbiai šventąsias lėles supakuoja į dėžę.

Taip pat ir tvarto gyvuliukus, samanas,
iš folijos iškirptą žvaigždę, pernai įsigytą elektrinį fontanėlį...

Kasmet kūdikiu gimstantis mūsų Dievas
niekaip nespėja užaugti —

ir vėl laikas užimti naujagimio vietą
kartoninėse dėžiose.

Toks trapus visagalis.

Įmetu monetą, uždegu žvakelę
už tą pačią dieną su Dievu užgimusį
buvusį sužadėtinį.

Visą gyvenimą per Kalėdas gaunanti
tik vieną dovaną vietoj dviejų.

Išblukusi pirmaklasio nuotrauka
vis dar mano piniginėje.

Nė karto negimdžiusi motina.

Tebus pašlovintas teliukas

I

Tebus pašlovintas teliukas,
iš kurio odos pagaminti
mano batai.

Tebus palaimintas jo skerdikas,
odininkas ir batsiuvys,

tos pardavėjos rankelės,
suguldžiusios aukštakulnius į tamsiai žalią dėžutę,
siauros senamiesčio gatvelės parduotuvėje.

Tebus pašlovintas teliukas,
iš kurio odos pagaminti
mano batai,

atvedė tiesiai pas tave.

II

Tebus prakeiktas.

Indrė
Valantinaitė

**Year of the
Wolf**

Translated from Lithuanian
by Rimas Uzgis and Ada Valaitis

Hotel room

He travels a lot.

Every night it seems
that the rented room
urges him to take
all seven roads.

There is, though,
a Bible and a mini bar:

Two ways to grasp at
tomorrow.

Freedom boulevard

In the Old Town house where
my grandmother lived between
the wars and my father was born —

under the loft in which they starved,
a trendy restaurant has set up shop.

I attend the opening, standing with
pretentiously prepared food in my mouth
and a strange feeling of guilt in my belly.

for only the ceiling separates this space
from the one in which she left her note.

Lifting a glass with a banded hand,
I celebrate life
for both of us.

Sight

There are days when it's so hard —
so vain — to swallow even a gulp,

Days when I lack the strength to be dazzled
by the fragrance of flowers leaning towards you.

All of it exists for a moment to remain,
as when a bee flies by with advice:
one, two, three — open your eyes!

And you see the taut, shining
strings of being —

quivering, diaphanous threads
stretching up high from every
animate thing.

Later, there will be more
long days...

(But some gifts are too large
to be nicely wrapped.)

Angkor Wat

The dancer of the shrine
with a bullet
in her belly of stone

Turns and turns and
twists her hips and wrists
repeating eternal

Movements of veneration
for implacable gods
in crumbling frescos

While their resold heads
are comfortably ensconced
in the wealthy interiors of this world

Hour of hunger, year of the wolf

I

In the hour of hunger
you fed me a piece of crown

while the crumbs of precious stones
fell to me, at times,
cut me

I didn't need any wine

the hour of the wolf
the week of cold
the month of shards
the year of the devil

II

In the impassable forest

You carved for me a throne of stone
and covered me with furs of silence
scattering shards all around
to keep the beasts away

When my music player died
and all the books were read,
they slid off these benumbed legs

And the hall of my mouth healed up
waiting for the sharp remnants of a crown

Lena

The resort cafe's cook Lena
leans smoking against the doorjamb.

Through the curtain of rain, a look sharp as a knife
pierces the sea
Cutting fish not yet caught.

The pockets of her soaking wet apron are empty —
She just returned the key.

A fish with sharp teeth adorns the café's sign —
The signature dish here 'ucha'. Fish soup.

The sound from the kitchen of fish heads being severed:
Chop, chop, chop...

The owner's lover wipes her hands on her jeans —
young snitch with hair the color of the sun.

Lena's handbag with the broken zipper
holds three lukewarm cutlets —
Dinner for her two daughters and herself.

The last bus home leaves in two hours.

Shell

From the time I moved out of you,
I slithered like a snail,
with sharp shards of its broken shell
stuck to its slimy body.

An unfeeling trail left behind.

Millions of the world's hotels — made of ice, ivory, stone,
salt —
awash in unknown languages, faces, customs, seas —
would hide me, would open their doors.

I would return to where, twenty years ago, I mangled a
dead jellyfish —
a transparent cloud the color of water.
At a time when I didn't have to wear my bathing suit top.

My fingers poked its formless body.
Plasticine.

This would be called “starting over”,
molding yourself from the very first words,
from the tips of your toes.

Where my heart once was — a sharp shard of glass,
In time it will grow over with petals of woven muscle

with each heartbeat it won't sting so much
it will remind me less of fault, provenance, native language.

Swimmer

A woman rose up from a greenish blanket
And waded into the sea

(up to her ankles
up to her knees
up to her waist
up to her chest
up to her shoulders
up to her neck)

until the tiny figure melted
under a canopy of waves with sprays of lace.

The wind slowly turned the pages,
reading the book she left on the shore.

At dusk, it gave the tattered tome to the library of the dunes
And filled the mouths of the characters with sand,

still living and choking
the sentences written in an unknown language.

She was a stranger, about thirty years old.
No one knew who she was.
She traveled alone.

Kiev (salt shaker)

Spires of wooden orthodox churches pierce the fog.

The first of September in the suburbs of Kiev.

A braid shines white beside the road
twice as large as a first grader's head.

Begging gypsies with borrowed children
flash pink socks from under patched skirts,

hawkers with peeling nail varnish,

An ice cream cart's advertisements with faded white bears,

A kvass wagon, round as a drunken hippopotamus.

You keep taking photographs.
We travel in time.

By the river, I buy a wooden piglet from a deaf woodcarver.
Salt pours from holes in its snout

on to today's meal.

Thinking of you, so distant now —
An army of stiff hairs on a slender wrist.

Four-year-old queen

I was four when I became a queen.
At home and in the yard,
while a choir of crows sang on the antenna.

Only a few lines on my palm:
Glory and life.
A stain of chocolate in the corner of my lips.

I only fear the dark,
When dusk spreads its legs before me,
I frame the hieroglyphics on the wallpaper with a glance,
and I don't blink until they come home.

I reign and I cry
on a dark red armchair
long and loud
in front of the blank television screen. For no reason.

Drooping diamond-patterned flannel socks,
A kite on a shirt,
Stuck — It will not fly.
And the crown — one ruble forty — glitters.

Biological clock

Passed down from generation to generation. An antique.
But I cannot take it to the pawnshop —
It's embedded too deeply within me.

My biological clock is ticking
like an explosive in a terrorist's hand.

One day I will give birth.
One day I will throw a small fish into a shark aquarium.

I will be my son's first compartment, with darkened
windows,
I will let him off at a station of light, but

there are more and more articles in newspapers
about floods and suicides,
storms, accidents, and other punishments.

And my biological clock is ticking
like an explosive in a terrorist's hand.

I'll probably be a skinny old woman

*Ripping open her kisses and her fears
She awakes at night
To be astonished by everything that has changed her.*
PAUL ELUARD

In 2055, I'll probably be a skinny old woman
and I won't take up much space on buses and in queues.

In half a century, only the bathroom mirror and doctors
will look at my body.

I'll only be touched
by sweaty night gowns,
torn at the underarm.

Then, before I fall asleep,
I will remember the taste of my lover's tongue and saliva
and all the men who wanted me long ago.

And — how the bead creaks
when two lie upon it.

A cross

A cross above my parent's bed,
A cross above my parent's parent's bed.

A cross between my tiny mounds
On First Communion Day.

I learned the Commandments by heart,
but couldn't curb my jealousy
of Lina D's prettier dress.

I recited the prayers like poems,
confessed all my sins,
and was certain I wouldn't sin again.

I was eleven then.

Nativity scene

The Nativity scene sheep are eternal
like God.

I count them all.
Not one is broken.

I am 4, 14, 24.
Each year I pause
before the quaint composition of the Nativity.

After the holiday, the cleaning woman
scrupulously gathers the plaster statues
and packs the sacred dolls reverentially into a box.

So too, the barn animals, the moss,
the foil star, the electric fountain which was bought last year...

Our God is born an infant ever year,
and has no time to grow up —

He arrives again as a newborn
in the cardboard manger.

How fragile is the almighty.

I drop a coin into the box and light a candle
For my former fiancé
born on the same day as God.
Each Christmas he got only one gift
instead of two.

His faded first grade photo
is still in my wallet.

A mother who has never given birth.

Blessed be the calf

I

Blessed be the calf
from whose hide
my shoes were made.

Blessed be the butcher,
the tanner and the shoemaker,

the salesgirl's little hands
that placed the high heels into a dark green box
in a shop on a narrow street in the old town.

Blessed be the calf
from whose hide
my shoes were made.

Shoes that brought me to you.

II

Accursed be.

On the author

Indrė Valantinaitė (born 1984, in Kaunas) is a Lithuanian poet. After graduating from a Jesuit gymnasium, she studied arts management at Vilnius University and at the Vilnius Academy of Arts. She published her poems in many periodicals, and printed her first book in 2006. Her first book, *Of Fish and Lilies* earned her the first prize in the poetry category of the 2006 First Book Contest of the Lithuanian Union of Writers. Her second book *Tales about Love and Other Animals* (2011) has won the Young Yotvingian Prize in 2012. In addition to writing poems, Indrė is a singer, a winner of several singing festivals and also she is a TV journalist and producer.

O pjesnikinji

Indrė Valantinaitė rođena je 1984. godine u Kaunasu. Završila je jezuitsku gimnaziju, a zatim studirala umjetnički menadžment na Sveučilištu u Vilniusu i Vilnuškoj akademiji umjetnosti. Pjesme je objavljivala u brojnim novinama i časopisima, a prva pjesnička knjiga tiskana joj je 2006. godine. Prvijenac, naslovljen *O ribama i ljiljanima*, nagrađen je prvom nagradom na godišnjem natječaju Litvanskog društva pisaca. Sljedeći svezak, *Priče o ljubavi i drugim životinjama* pojavio se 2011., a naredne je godine autorica za njega primila nagradu Mladi Yotvingian. Osim pjesništvom, Indrė Valantinaitė aktivna je kao nagrađivana pjevačica, te televizijska novinarka i producentica.

Impresum

Goranovo proljeće

Edicija

Versopolis

Urednik

Marko Pogačar

Lektura i korektura

Ana Brnardić

SKUD "Ivan Goran Kovačić"

Zagreb, Opatovina 11

info@igk.hr

www.igk.hr

Za nakladnika

Tomislav Kosovec

Oblikovanje knjige

Tina Ivezić

Damir Prizmić

Tisak

Sveučilišna tiskara, Zagreb

Naklada

1000 primjeraka

CIP zapis je dostupan u
računalnome katalogu Nacionalne
i sveučilišne knjižnice u Zagrebu
pod brojem 001023000.

ISBN 978-953-6126-64-4

VERSOPOLIS

where
poetry
lives

With the support of the
Creative Europe Programme
of the European Union

sku^{igk}

